

DE LA BARDISSA A LA FIGUERA

Tercer de quaresma

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Passar de ser una bardissa espinosa, perillosa i feréstega (Ex 3,1-15) a una figuera que dona ombra i aliment a qui s'hi arrecera (Lc 13,1-9), vet aquí tot un projecte espiritual per a la persona que vol créixer en la fe. La Paraula de Déu ens porta per un recorregut de transformació personal, que va de l'un a l'altre d'aquests dos grans arbustos salvatges, que creixen en qualsevol lloc i que, sense gaire cura, donen els seus fruits, malgrat tot: les móres i les figues. Aquests arbustos tan feréstecs, poden molt ben representar la interioritat humana, la nostra relació amb Déu i el fruit que, de cadascú de nosaltres, n'espera el Senyor.

Moisès és l'home cridat per Déu des de l'interior d'aquella romeguera que es crema però que no es consumeix. Quantes vegades la nostra consciència no ens crema davant de la pregunta del que Déu espera de mi? És aquest el mateix interrogant que Déu em continua plantejant a mi, personalment, demanant-me com i de quina manera responc a la invitació que em fa cada dia de la meua vida. Quins són els fruits de la meua vida, fruits de vida eterna? «Lc 6,43 No hi ha cap arbre bo que doni fruits dolents ni cap arbre dolent que doni fruits bons.» Fins i tot la bardissa més salvatge dona bones móres, sempre que no siguin assolellades!

Moisès és aquell «Príncep d'Egipte» (S.Spielberg, 1998) que ho tenia tot però que li faltava el més important: el sentit de la seva pròpia existència, de la seva vida, del seu treball, dels seus esforços. «Quan hom ha resolt les urgències pregunta pel sentit», es
Moisès sent la crida de la encara que d'una forma força un crim, del que se'n
Allí es trobarà amb Sèfora, la Jetró, sacerdot de Madian i, del sacerdocí, és a dir, de la homes. El rol de Jetró de ben en aquella etapa al mig del el sentit i la sortida de la seva

La bardissa es jo? què hi faig aquí? Quin és n'espera Déu de mi? Si i satisfactòria amb Déu, per i d'altres continuaven fins que té la seva particular Sinaí: Déu se li fa avinent Més enllà de pensar que es l'aparició de la bardissa manifestació de Déu, que Moisés, fins a dur-lo fins a aquest punt. Allí, en terra sagrada, li ofereix la proposta que feia temps que preparava. És Déu qui porta la iniciativa en la vida humana. Res no succeeix sense que es compleixi la seva voluntat. No es mou fulla que Déu no vulla.

«Jo soc qui soc» respon Déu a la pregunta de Moisés sobre «qui haig de dir que m'envia?» La resposta és tan misteriosa com carregada de sentit. Una resposta que, a primer cop d'ull sembla que no digui res i, en canvi, ho diu tot. En present, Déu és amb el seu poble, Israel, mentre mantingui la seva aliança, que no és altra que tenir a Déu per Déu. Ell és el qui és. Perquè l'aliança amb Déu és d'un gran desnivell. Com pot ser que Déu vulgui pactar amb els homes, quan aquests són les creatures del primer, són la seva creació? Però és que Déu crea per amor i no per interès, no perquè necessiti res de l'home, sinó únicament perquè Déu és amor. Tot el que fa, tot el que toca constitueix una projecció, una emanació i una conseqüència del seu amor per tot el que és, fa i crea. L'home n'és, sens dubte, la creatura suprema.^{Gn 1,29} Aquesta serà la revelació de Déu Pare, realçada i acomplerta definitivament en Jesucrist, transmesa fidelment en la nova aliança, en el Nou Testament.

«Jo seré» diu Déu en futur, perquè estarà present en el temps present de Moisés, però, alhora es realitzarà tot al llarg d'aquelles futures generacions del poble de Déu que actualitzin i facin realitat l'aliança de Déu, fins a l'actualitat, fins al futur i fins a la fi dels temps. No és en va que, en l'última paraula de Jesús, repetirà la mateixa afirmació de Déu en la bardissa: «Mt 28,20 Jo he estat, soc i seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.» Ara, és l'Església de Crist, el nou poble de Déu, la que fa present i actual l'aliança divina. Déu hi és sempre. Ara bé, voldré jo formar part del present de Déu perquè m'introdueixi en la seva eternitat? Tan sols de mi depèn la resposta!

primàries, aleshores sobrevé la demana Albert Camus (+1960). justícia, del bé i de la veritat, especial, que el porten a cometre penedeix, i ha de fugir al desert. que serà la seva dona, filla de per aquest biaix, entra en l'àmbit intermediació entre Déu i els segur que devia afectar Moisés desert, mirant de trobar quin era vida.
començava a encendre: «qui soc el sentit de la meua vida? Què d'altres tenen una relació pacífica què no, jo?» Aquestes preguntes cremant en l'interior de la persona revelació, allà al peu del mont d'una forma més que especial. tracta d'una projecció psicològica, cremant sí que és una s'ha anat preparant el subjecte,